

روزنامه

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :
خریستو لادیکا
محل ادارہ سی :
مطابقہ یوکسک قالدیرم نومبرو ۳

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. Π. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Ν. ΛΩΡΙΔΑΣ

ΠΡΟΝΟΜ. ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΧΡ. ΛΑΔΙΚΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΑΡΙΘ. 15

ΗΣΙΟΔΟΣ

Ἀπὸ τῆν Θεογονίαν. (1)

[στίχ. 537 — 567]

Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκρίψεν τὸ κρέας καὶ τὰ σπλάγχνα
καὶ τὸ παχύτερον ἄλειμμα σὲ δέρμα μέσα· ἀπ' ἔξω
τὰ τύλιξε μὲ βοδινὴ κοιλιά, μὰ γιὰ τὸν Δία
μὲ τέχνη τᾶσπρα δολερὴ τὰ κόκκινα σκεπάζει
μὲ ἄστροφατότερον ἄλειμμα, τὰ σιάζει καὶ τᾶφήνει·
Τότε ὁ πατέρας τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν θεῶν τοῦ λέγει:
Αἴ! δοχιυλοδειχτούμενε, στοὺς βασιλιάδες μέσα
φίλε μου, γιὰ τοῦ Ἰσπετιοῦ, δὲν εἶναι ἡ μοιρασιά σου
καθόλου δίκαιε· εἶπέ σου, γιὰτι ὡς θεὸς ποῦ ἦταν
δὲν ἤθελε νὰ γελασθοῦν στὴ μοιρασιά οἱ ἀνθρώποι
γι' αὐτὸ παραπονέθηκε, κι' ὁ δολερὸς ἐκείνος
λιγάκι ἐχαρογέλασε καὶ τὴν πανούργα τέχνη
χωρὶς καθόλου νὰ ξεχνᾷ τοῦ λέγει πάλι ἐτοῦτα:
«Τρισένδοξε καὶ μέγιστε θεῶν τῶν αἰώνιων,
ὦ Δία, δίσλιξε ἄφοβα, σὺ ἀπ' τὶς δυὸ μερίδες
καὶ ποίρνεισ' ὅποιαν λοχιστῶν στὰ στήθια σ' ἡ καρδιά σου».
Αὐτὰ μὲ δόλο ἐτόνισε· γι' ὁ Δίας ποῦ ξεῖρει σκέψεις
ἀθάνατες τὸ νόησε, δὲν τοῦ ξεφεύγει ὁ δόλος,
προεῖδε τότε συμφορὰς γιὰ τοὺς θνητοὺς ἀνθρώπους
ποῦ νὰ τοὺς γίνευνται ἔμμελε· μὰ μὲ τὰ χέρια βγάζει
τ' ἄσπρο ποῦ ἄστροφατ' ἄλειμμα καὶ γέμισαν τὰ στήθια
τὰ δυὸ του ἀπ' τὸ διπλὸ θυρὸ ποῦ ὡς τὴν καρδιά του ἀνέβη
σὰν εἶδε τᾶσπρα κέκκαλα μὲ τέχνη σκεπασμένα.
(Γι' αὐτὸ ἀπὸ τότε στοὺς θεοὺς τὰ φῦλα τῶν ἀνθρώπων
στοὺς μοσχι μύστιους βαμοὺς προσφέρουν κόκκαλ' ἄσπρα)
Κι' ἀδημονῶντας εἶπε τὸν ὁ νεφροσυνάχτης Δίας
— Φίλε μου γιὰ τὸ Ἰσπετιοῦ περίσσια ὅπου ἔχεις γνώση,
σὰν νὰ μὴν ξέχυσες θαρρῶ τὴν δολερὴ σου τέχνη
Αὐτὰ τὴν εἶπε θυμώοντα· ὁ Δίας ποῦ ξεῖρει σκέψεις
ἀθάνατος, καὶ νὰ ποῦ πὰ θυμούμενε τὸν δόλο
δὲν στέλνει τὴν ἀκούραστη φωτιά, τὴ δύναμί της
εἰς τοὺς ἀνθρώπους ποῦ στὴ γῆ κακόμοιροι κυλιόυνται
Μὰ πάλι τὸν γέλαε ὁ γιὸς τοῦ Ἰσπετιοῦ ὁ γενναῖος
καὶ τῆς ἀκούραστης φωτιάς, ὅπου μοκρόθε φέγγει
τὴν λάμψη κλέφτει κρύβοντας σὲ νάρθηκ' ἄδειο μέσα.
(ἀκολουθεῖ)

Α. Π. ΦΩΤΕΙΝΟΣ.

(1) Συνέχεια ἀπὸ τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

(Συνέχεια)

Ἄλλ' ἡ πανήγυρις δὲν ἔληξεν ἔτι. Ἐπηκολούθησεν καὶ ἡ
τελετὴ τῶν γάμων. Ἡ μελλοντικὴ Αὐγουστα συνοδευομένη ὑφ'
ἕλης τῆς ἐπισημοῦ ἀκολουθίας τῶν Πατρικίων, Συγκλητικῶν,
Κουβικουλαρίων, τῶν Κυριῶν τῆς Τιμῆς καὶ τῶν ἄλλων ἐπιση-
μιῶν προσώπων, ἐπανήλθεν εἰς τὸν παρὰ τὴν αἴθουσαν τοῦ Αὐγου-
σταίου περίκομφον ναὸν τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ὅπου ὁ Πατριάρχης
τελέσας τὴν Θεῖαν λειτουργίαν ἀέγγω τοὺς εὐχὰς τοῦ στεφανώ-
ματος καὶ ἐπέθηκε τοὺς γομηλίους στεφάνους ἐπὶ τῶν Θεοστέπων
κεφαλῶν τῶν Αὐτοκρατορικῶν κυριῶν. Νέα πάλιν προσκύνησις
ἐπηκολούθησεν τῶν πορισταμένων, νέαι εὐχὰι καὶ νέος ἐνθουσια-
σμός τοῦ λαοῦ, ὅτε καὶ πάλιν ἦλθε πρὸς αὐτὸν ἡ Βασίλισσα μετὰ
τοῦ συζύγου αὐτῆς συνοδευομένη «ἐψικευομένη» ὑφ' ἕλης τῆς με-
γαλοπρεποῦς ἀκολουθίας της. Τὰ ὄργανα τῶν Βενέτων καὶ τῶν
Πρασίτων ἐτόνισαν τοὺς γλυκύτερους τῶν ἤχων αὐτῶν, ὁ δὲ λαὸς
ἀνέμειψε καὶ πάλιν εὐχόμενος πολλά, πολλὰ εἰς πολλὰ ἔτη καὶ
ἐχαιρέτισαν αὐτὴν ἐνθουσιαστικῶς ὡς ἔξης: «Καλῶς ἦλθες Θεοσκέ-
παστε Αὐγουστα.—Καλῶς ἦλθες Αὐγουστα Εἰρήνη, ἡ χαρὰ τῶν
Ρωμαίων.—Καλῶς ἦλθες ἡ Εὐγένεια τῆς πορφύρας.—Καλῶς
ἦλθες ἡ ποθομένη πρὸς πάντων.—Πολλοὶ Σου χρόνοι Θεοσκό-
βλητε Αὐγουστα.—Πολλοὶ Σου χρόνοι εὐτυχεστάτη Αὐγουστα.—
Πολλοὶ Σου χρόνοι ἡ ζωὴ τοῦ Δεσπότη.—Σὺ ἐκ θείας ψήφου
προεχειρίσθησ.—Σὺ ἐνυμφεύθησ ἐκ Θεοῦ τῇ πορφύρᾳ· ὁ Θεὸς ὁ
Παντοκράτωρ καὶ Δεσπότης φύλαξον. Πνεῦμα τὸ πανάγιον τὴν
Αὐγουσταν σκέπασον.—Κύριε ζωὴ αἰτοῖς διὰ τὴν ζωὴν ἡμῶν».

Ὁ γηραιὸς Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Ε΄, ὁ ἄσπονδος
διώκτης τῶν εἰκότων διετύπως τὰς κομπάδεις ταύτας τελετὰς καὶ
ἐπιθέτων τὸ διάδημα τῶν Καισάρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της νεαρᾶς
ταύτης γυναίκος δὲν ἠδύνατο ποιεῖ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ ἀβρὰ αὕτη
Βασίλισσα ἔμελλε νὰ καταστρέψῃ ὀλόκληρον τὸν ἔργον τῆς ζωῆς
του καὶ νὰ στερήσῃ τὸν θρόνον ἀπὸ τὴν δυναστείαν του.

Ὡς γνωστὸν μεγάλη σύγκρουσις θερησκευτικῆ ἐτάραξε τότε
τὸ Βυζαντινὸν κράτος. Τὸ ἔθνος ἀπὸ τεσσαράκοντα καὶ πλέον
ἔτων εἶχε διαιρεθῆ εἰς δύο ἀντίθετα στρατόπεδα· οἱ εἰκονομάχοι
ἀπ' ἑνός, καὶ οἱ εἰκονόφιλοι ἀπ' ἑτέρου. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς μίας
μερίδος ἦσαν οἱ Αὐτοκράτορες· οἱ ἡγεμόνες τοῦ λαοῦ μεταβλή-
θησαν εἰς ἀίρεσιάρχους. Ἀρχηγοὶ τῆς ἄλλης μερίδος ἦσαν ὁ κληρὸς
καὶ οἱ μοναχοί, ἀλλ' οὐκ ὀλίγοι καὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρων κληρικῶν ἐ-
κηρύχθησαν κατὰ τῶν εἰκότων. Οἱ μὲν ἐχθροὶ τῶν σεβομένων
τὰς εἰκόνας ἐκάλουν αὐτοὺς εἰκονολάτρας, ξυλολάτρας, εἰδωλολά-
τρας, οὗτοι δὲ πάλιν ἐπιτιλοφόρουν ἐκείνους εἰκονοκλάστας, χρι-
στινοκατηγόρους, Σαρακηνοφρόνας καὶ τὰ πάθη ἀμφοτέρων τῶν
μερίδων εἶχον φθάσει εἰς τὸ ἀπροχώρητον.

Δέν θά εἰσέλθω εἰς τὰ καθέκαστα τῆς λυπηρᾶς ταύτης ἱστορίας, ἥτις εἶπε ἕνα καὶ πλέον οἶονα ἐτάραξε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ συνεκλόνησε τὸ ἔθνος ὀλόκληρον δέν θά ζητήσω τοὺς λόγους, οἵτινες παρεκίνησαν Λέοντα Γ'. τὸν Ἰσαυρον νὰ κηρύξη ἀμίλικτον πόλεμον κατὰ τῆς τιμῆς τῶν αὐτῆς. ἀλλ' ὁδὸς θά περιγράψω τὰ ὅσα κακὰ ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος αὐτοῦ Κωνσταντῖνος ὁ Ε'. ἐπέφερεν κατὰ τῶν μὴ ἀποδεχομένων τὰ προστάγματα του, τὴν καταστροφὴν τῶν μονῶν, τὴν πώλησιν τῶν Ἐκκλησιῶν, τὰς τυφλώσεις, τὰς ἐξορίας, τὴν διαπόμπειον τῶν μοναχῶν, τοὺς φόνους τῶν εὐγενῶν, τῶν ἁγίων, τῶν ἀδῶν, τὰς τ'σας τέλος σκληρότητας, διὰ τὰς ὁποίας οἱ σύγχρονοι τὸν ἐδωροφόρησαν τὰ ἤμισια τμητικά ἐπίθετα τοῦ Κοπρωνύμου, Καρβαλλίνου, Αἰρετικου, Ἰουδαίου, Σαρκεννοῦ, Εἰδωλολάτρου, Ἀθίου· κατὰ τὸν σύγχρονον Θεοφάνην τὸν ὀμολογητὴν ὁ Κοπρῶνιμος «ἦν Θεομίσητος, πανάθλιος, πανώλης, ἐμβρόντητος, αἰμοβόρος, παμμίατος, ἀγριώτατος, θῆρ.» Ἐν τούτοις παρ' ὄλον τὸ μῖσος τῶν ὀρθοδόξων κατὰ τοῦ Κοπρωνύμου ἢ βασιλεία αὐτοῦ ἀφήκε παρὰ τῷ Βυζαντινῷ λαῷ ἀναμνήσεις μεγαλείου καὶ δόξης.

Καθ' ἦν ἐποχὴν ἡ Εἰρήνην ἐγκαταλείπουσα τὰς χροῦσας Ἀθῆνας εἰσέρχεται εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν τοῦ Βυζαντίου ὁ διωγμὸς κατὰ τῶν εἰκονοφίλων ἦτο μέγιστος, ἀλλ' ἡ Εἰρήνη ἦτο εὐσεβῆς «πάλαι τοὺς κακοδόξους ἐμυσάτετο». ὁ φόβος ὅμως τοῦ πενθεροῦ τὴν ἠνάγκαζε νὰ μὴ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθημάτα τῆς, ὑπέμεινε ἀνομένουσα. Ἀλλ' ἐν τούτῳ ἐγέννησεν υἱὸν τῇ 14 Ἰανουαρίου· οὗτος πρὸς τιμὴν τοῦ Παύλου ὀνομάσθη Κωνσταντῖνος, ὁ γνωστὸς ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς Κωνσταντῖνος ΣΤ'. ὁ πορφυρογέννητος· μετὰ πέντε ἔτη ἀπεβίωσεν ἐξ ἀνδρακος ὁ Κοπρωνύμος πολεμῶν κατὰ τῶν Βουλγάρων, λέγεται δὲ ὅτι ἀποθνήσκων ἐν τῷ χελανδίῳ, περ μετέφερον αὐτὸν εἰς τὴν Βασιλεύουσαν, μετενόησε δι' ὅσα ἀνήκουστα δεινὰ ἐπέφερε κατὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἁγίων αὐτῆς. Ὁ χρονογράφος Θεοφάνης ἀναφέρει ὅτι ὁ Κοπρωνύμος ἀπέθανεν «βοῶν καὶ λέγων, ἔτι ζῶν ἔτι πύρι ἀσβεστώ παρεδόθη· τὴν τε ἁγίαν Παρθένον καὶ Θεοτόκον ὑμνεῖσθαι ὁ ἄσπυδος αὐτῆς ἐχθρός.»

Ἄτυχός καὶ μετ' αὐτὸν ἡ πάλῃ τῆς εἰκονομαχίας συνετάραξε τὴν Ἐκκλησίαν.

(Ἀκολουθεῖ)

† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ Edgar Allan Poe
Η ΜΑΥΡΗ ΓΑΤΑ

Ἡ φρικώδης ἱστορία τὴν ὁποῖαν θά σᾶς διηγηθῶ, μὴ νομίσετε ὅτι εἶναι δημιούργημα τῆς φαντασίας μου. Εἶναι ἡ γυνὴ καὶ μαύρη ἀλήθεια καὶ σὰς τὴν ἐξομολογοῦμαι τώρα, ποῦ τὸ τέλος μου πλησιάζει, γιὰ νὰ πεισθῆτε καὶ σᾶς ποῦ δὲν πταίω ἐγώ, ἀλλ' ὅτι πράγματι διυβολικὴ ἐπενέργεια μὲ κατέστρεψε!

Ἄνεκαθεν ἔτρεφα ἰδιαίτερον συμπάθειαν πρὸς τὰ ζῶα καὶ γιὰ τοῦτο οἱ φίλοι μου συχνὰ μὲ περιγελοῦσαν. Ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖσα πάντοτε νὰ τὰ ἀγαπῶ καὶ μεγάλην εὐχαρίστησιν αἰσθάνουμιον ὅταν τὰ ἐπιποιῶσα καὶ τὰ ἐχάιδεσα.

Παντρύστηκα πολὺ νέος καὶ ἦμιον πολὺ εὐτυχῆς ποῦ ἤρα γιὰ σύντροφο τοῦ βίου γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε τὰ ἴδια καλὰ αἰσθητάματα πρὸς τὰ ἀνυπεράσπιστα αὐτὰ πλάσματα. Γιαυτὸ τρέφαμε στὸ σπίτι μας πολλὰ ζῶα, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ μία πελώρια περίφημη γάτα, ἐντελῶς κατὰ μαυρὴν καὶ πελὺ μοχθηρῆν. Ἡ γυναῖκά μου εἶχε μικρὰν δόσιν δυσεῖδαιμονίας καὶ πολλάκις μοῦ ὑπενθύμιζεν ὅτι δεῖσεν ὅλες ἡ μαύρες γάτες ἐγκλείουσι τὴν ψυχὴν κακῶν μαγισσῶν.

Ἐγὼ ἐγέλοισα τότε, δὲν γελῶ ὅμως πιά. ..

Καὶ τότε ἀρχίζει ἕνα γεγονός, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔκαμε νὰ πιστεύσω ὅτι εὐρισκόμην ὑπὸ τοὺς ὄνυχας δαίμονος ἀδυσωπῆτου, τρομεροῦ. Ἦρχισα νὰ πίνω, νὰ πίνω, νὰ πίνω!.. Χωρὶς ἀλκοὸλ μοῦ ἐφαίνετο ἀδύνατος ἡ ζωὴ. Καὶ ὁ χαρακτήρ μου ἤλλαξεν εἰσι ἐντελῶς: Ἐπέστρεφα ἀργὰ εἰς τὸ σπι-

τι, μεθυμένος, θυμωμένος, ἄγχιος. Ὅλα μὲ ἐπειράζαν, ὅλα μοῦ ἔδιδαν ἀφορμὴν νὰ φωνάζω. Ἄρχισα νὰ φέρομαι ἀπάνθρωπος πρὸς τὴν γυναῖκά μου καὶ νὰ τὴν κτυπῶ σὰν κτῆνος. Τὸ μόνον πλάσμα ποῦ δὲν εἶχα ἀκόμη κακομεταχειρισθῆ ἦταν ἡ μαύρη γάτα μας, ὁ Πλούτων.

Μιά νύχτα καθὼς ἐπέστρεφα σπῖτι δηλητηριασμένους ἀπὸ τὰ ποτὰ, παρετήρησα ὅτι ἡ γάτα μὲ ἀπέφευγε. Τὴν ἔπιασα, ὅπως ἐπέκλειψα πορτοκάλια μοῦ ἔκαμε μιά παραμικρὴ ἱσοσυγκρασίαν. Μανία δοίμονος μὲ κατέλοβε! Ἄρραξα τὴν γάτα ἀπὸ τὸ λαμπρὸ καὶ μ' ἕνα μαχαίρι τῆς τσέπης τῆς ἔβγαλα τὸ ἕνα τῆς μάτι! Ἐρρυθμῶ, καίτοι. Τρέμω, ὀμολογῶ τὴν κακοπραγίαν μου αὐτὴν θρηνηθῆσαν!..

Τὴν ἄλλην ἡμέρα, ὅταν ἦλθα στὸν ἑαυτό μου, αἰσθάνθηκα φορικὴν γιὰ τὴν ἀπαισίαν μου πρὸς αὐτήν. Γιὰ νὰ τὴν ξεχάσω ἐρριφθῆκα πάλι στὸ ποτό.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ γάτα ἔγεινε καλὴ καὶ ἀνευλόγητος γυροῦσε μέσα στὸ σπῖτι. Δὲν αἰσθάνουμιον πλέον πόνο, ἀλλ' εἶχε παρρημορφωθῆ φρικωδῶς. Καὶ μόλις μὲ ἔβλεπε, ἔφευγε μακριὰ καὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐννοοῦσε νὰ μὲ πλησιάσῃ. Αὐτὸ ὅμως μὲ ἐπέρισκε, μὲ ἐξερέθιζε, μὲ δαιμονίζει! Καὶ μιά μέρα, ψυχραίμως, ἐνφ' ἡξερῶν τι ἔκαμα, ἐνφ' κατελάμβανα ὅτι διέπραττα ἀμάρτημα, ἔκαμα μιά θελιά, ἐπέρσα τὸν λαμπρὸ τοῦ Πλούτωνος καὶ ἐκέρμασα τὸ δυστυχῆς ζῶον σ' ἕνα δένδρον τοῦ κήπου μας ..

Τὴν ἴδια βραδυὰ ἄγρια ξεφωνητὰ διέκοψαν τὸν ὄλον μου. Ἐξῆπνησα καὶ φαντάζεσθε τὴν ἀγωνία μου, ὅταν εἶδα ὅτι τὰ παραπετάσματα τοῦ κρεβατιοῦ μου ἔκαινον, ὄλο τὸ σπῖτι εὐρίσκειτο μέσα στις φλόγες. Μόλις κατέβησα, μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκά μου νὰ σωθῶ. Ἡ καταστροφή ἦτο τελεία. Τίποτε ἐν μοῦ εἶχεν ἀπομένῃ! Ἀδυνατῶ νὰ φαντασθῶ ὅτι ὑπῆρχε σχέσις μεταξὺ τοῦ κακοπραγῆματος καὶ τῆς πυρκαϊᾶς. Ἐν τούτοις σὰς ἐξιοτρῶν ὅλα ὅπως ἐγένεον καὶ ἐσεῖς περὶ κρίνετε ὅπως θέλετε.

..

Τὴν ἐπομένην τῆς φωτιᾶς ἐπισκέφθη τὰ ἐρείπια. Πλήθος πολὺ εἶχε μαζευθῆ ἐκεῖ ἐμπρὸς καὶ ἤκουσα τὸς λέξεις «περίεργο!» «παράλογο!» Ἐπλησίασα, καὶ τί νὰ ἰδῶ; Μία γιγαντιαία κεφαλὴ γάτας, μὲ ἕνα σχοινὶ τρυφῶν στὸ λαμπρὸ εἶχεν ὀποτυπωθῆ ἐκρίβως στὸν τοῖχο τῆς κύμαρας ὅπου ἐκοιμώμην!

Ὅταν κατ' ἄρχος εἶδα τὸ φάντασμα αὐτὸ—γιατὶ δὲν φάντασμα μοῦ ἐφ' ἄνη κατὰ περῶν— φόβος καὶ τρόμος μὲ ἔκαμε νὰ τρέμω ὀλόκληρος. Ἀλλ' ὅταν κατόπιν ἤρχισα νὰ ἐκρίπτωμαι, κατὰλοβα τί εἶχε συμβῆ: Ὅπως ἐν θυμῆσθε ἡ γάτα εἶχε κρεμασθῆ σ' ἕνα δένδρον τοῦ κήπου. Μόλις λοιπὸν ἠκούσθη κραιγὴ: «Φωτιά!» κάποιος ὅπου ἐκείνους ποῦ εἶχαν μῆνι στὸν κήπο μας, πῆρε τὸ πῦρ τοῦ ζῶου καὶ τὸ ἐπέτοξε ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ πατάθρον μέσα στὴν κρεμά μου γιὰ νὰ μὲ ξυπνήσῃ. Χωρὶς ἄλλο οἱ τοῖχοι εἰ ὅποιοι εἶχαν πλακώσῃ τὸ πῦρ, καὶ ἡ μεγάλη θερμότης ἦσαν αἰτία τῆς φαντασιώδους αὐτῆς ὀπτασίας. Καὶ μ' ὄλον τοῦτο, ἐνφ' ἴσον λογικῶς ἐξηγεῖτο τὸ πρᾶγμα, ἐπὶ ἐβδομάδας καὶ μῆνας ἐνέμποροῦσα νὰ ἀπαλλαγθῶ τῆς φρικώδους αὐτῆς ὀπτασίας. Κάθε νύχτα τὴν ἔβλεπα στὸν ὄλον μου καὶ ἐνόμιζα ὅτι ἡ πελαγία, κατὰμαυρὴ ἐκείνη γάτα ἐκάθητο ἐπάνω στὸ στήθος μου εἰς ἕνα βουνὸ καὶ ζητοῦσε νὰ μὲ πνίξῃ!

..

Ἀλλ' ὁ καιρὸς ὅλα τὰ γιαιτρεῖα καὶ ἐπὶ τέλος καὶ ἐγὼ ἐξέχοσα ὅλα. Μόνον ἀπὸ τὸ ὄλο ὄλο δὲν πρεσοῖσα νὰ ἀπαλλαγθῶ, γιατί μὲ εἶχε κυριεύσῃ περὶ ὁ δαίμων τοῦ ποιοῦ. Μιά νύχτα ἐνφ' ἐκαθήμεν, σχεδὸν ἀποχαινωμένος, μέσα σ' ἕνα πολὺ δύσφορμον καταγώγιον, κυριολεκτικῶς μέσα σὲ μιά τρώγλη τῆς ὀμιρίας, κάτι τι κατόμαυρὸ προσεῖλασε τὴν προσοχήν μου. Ἐπλησίασα καὶ μὲ μεγάλην μιν ὀπείραν εἶδα ὅτι ἦτο μιά μεγάλη μαύρη γάτα, ἴση σχεδὸν καὶ ὀμοία πρὸς τὸν Πλούτων. Ἡ μόνη διαφορὰ ἦτο ὅτι τὸ ἴσον αὐτὸ εἶχεν ἕνα ἄσπερο σημάδι στὸ στήθος. Ἦρχισα νὰ τὸ χαϊδεύω καὶ ἐκεῖνο ἐπήντησε μ' ἕνα νισοῦρισμα εὐχαριστήσεως.

Καὶ μόλις ἐκινήθη νὰ φύγω μὲ ἐκολοῦθησε, ἦλθε ἔως τὸ σπῖτι μας καὶ ἔτσι ὀποκίτησε πάλι μιά νέα «μαύρη γάτα». Ἡ γυναῖκά μου τὴν ἤρεσε καὶ μὲ παρετήρησεν ὅτι καὶ αὐτὴ, ὅπως καὶ ὁ Πλούτων, ἦταν μονόφθαλμος.

Ἀλλ' ἐκείνο ποῦ μὲ ἐνέπνευσε αἰσθητὴ ἀπεχθείας, αἰσθητὴ τρόμου πρὸς τὸ ζῶον—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον στὴν ἀρχὴν δὲν ἠδῆλησα νὰ πιστεύσω— εἶναι ὅτι τὸ ἄσπερο ἐκείνο σημάδι, τὸ ὁποῖον εἶχε στὸ στήθος του, ἤρχισε νὰ λαμβάνη σπῆμα καὶ μὲ καιρὸ—ἐχρησίεσθησαν ὀρκετοὶ μῆνες—ἐσχηματίσθη ἡ εἰκὼν ἐνὸς τρομεροῦ, ἀπεχθοῦς πρᾶγματος, ἡ εἰκὼν τῆς

ΑΓΧΟΝΗΣ! Ὡ τρομερὸν καὶ ἀπαίσιον μηχανήμα φρίκης καὶ ἀποτροπιάσεως — ἀγωνίας καὶ θανάτου.

* *

Καὶ τότε ἡ κακοδαίμονιά μου, ἡ μοχθηρία μου εἶχεν ὑπερβῆ κάθε ἀνθρώπινον ὄμιον. Ἀλλοίμονον! Ἐξ αἰτίας τοῦ ζῶον αὐτοῦ, τῆς ἐνσάρκωσης αὐτῆς τοῦ Σατανᾶ, μοῦ ἦσαν ἀδύνατον πλέον νὰ εἶρω στιγμὴν ἀναπαύσεως. Ἡ ζωὴ μου κατήντησε μαρτύριον. Τὸ σπῆί μου βασανιστήριον. Τὴν ἡμέραν ἡ μαύρη γάτα με ἀκολουθοῦσε παντοῦ καὶ τὴν νύκτα ἐξυπνοῦσα με ὄνειρα ἀνεκφράστου φρίκης, κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ μαύρη γάτα ὡς τρομερὸς ἐφιάλτης μοῦ ἐπέεξε τὸ στήθος αἰσθανόμενον τὴν θερμότης ἀναπνοῆς νὰ μοῦ κἀνῆ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ὀγκώδες τῆς βάρους αἰωνίως ἐπάνω στὴν καρδιά μου!

* *

Μιά μέρα εἶχα πύγῃ σ' ἓνα παλιὸ κελλάρι, ἀπηρχαιωμένου κυρίου, τὸ ὁποῖον ἡ φτώχειά μας μᾶς ἀνάγκαζε τότε νὰ κρατοῦμε. Ἡ γάτα με ἀκολούθησε, χώνουντιαν μέσα στὰ πόδια μου καὶ σχεδὸν με ἔριξε κάτω.

Ἐξαγριωμένος, τρελλὸς ἀπὸ τὸ θυμὸ μου ἀρπαξί ἓνα πέλεκυ καὶ θὰ κατεκομμάτιαζα τὸ ζῶον, ἔάν τὸ χέρι τῆς γυναικῆς μου δὲν με σταματοῦσε. Γύρισα καὶ λυσσιασμένος ἀπὸ δαιμονιώδη μαγία γὰρ τὴν ἐπέβησα τῆς συζύγου μου τῆς κατέφερα με τὸν πέλεκυ ἓνα τόσο τρομερὸ κτύπημα στὸ κεφάλι, ὥστε τῆς ἐχώρισα τὸ κρανίον εἰς δύο. Δυστυχισμένη γυναῖκα! Ἐμείνεν ἐκεῖ ὅπου ἔπεσε χωρὶς νὰ βγάλῃ τὴν παραμικρὴν φωνή.

* *

Καὶ τότε ἔπρεπε νὰ κρύψω τὸ πτώμα. Ἦξευρα ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ με ἴδωσιν οἱ γείτονες. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθην νὰ κόψω τὸ σῶμα σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ νὰ τὰ κάρω ἔνα-ἓνα. Ἐπειτα μοῦ ἐπέρασαν ἡ ἰδέα νὰ τὸ ἐξαφανίσω ὡς ἐμπόρευμα: νὰ τὸ κλείσω σὲ μιὰ κάσα καὶ ἔτσι νὰ τὸ πάρω ἀπὸ τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ καταλάβῃ κανεὶς τίποτε. Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ἤδρα ἓνα μέσον, ποῦ μοῦ φαίνονταν καλύτερο ἄπ' ὅλα: Ἐβαλα τὸ πτώμα μέσα στὸ κελλάρι καὶ ἔπειτα ἔκτισα τὴν εἴσοδο. Τότε ἦταν ἀδύνατον νὰ καταλάβῃ κανεὶς τί ἀπαίσιον ἐγκλημα ἐκρυπτεν ὁ τοίχος ἐκεῖνος.

Τὴν τετάρτην ἡμέραν μετὰ τὴν δολοφονίαν ἀρκετοὶ ἀστυνόμοι ἦλθαν νὰ κάμουν ἐρευνα εἰς τὸ σπίτι μου. Πῆγαν παντοῦ, ἀνέβηκαν, κατέβηκαν, χωρὶς νὰ ἀνακαλύψουν ὅμως τίποτε. Καὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ φύγουν, ὅταν ἐγὼ μὴ δυνάμενος νὰ περιορίσω τὴν ἀγαλλίασί μου γὰρ τὴν θριάμβό μου, με μεγάλην προπέτεια τοὺς εἶπα: «Κύριοι, χαίρω πολὺ ποὺ δὲν ἐπεβεβαίωσα τὰς ὑποψίας σας. Σὰς εὐχομαι ὅλους ὑγιαίνει καὶ λιγάκι περισσότερο εὐγένειαν. Ὅπως ὅποτε, πῶς σας φαίνεται αὐτὸ τὸ σπίτι; Πολὺ στερεό, ἔ; Καὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ ἀπλὴ τρέλλα ὑπερηφανείας ἐκτύπησα με τὸ μαστοῦνί μου τὸν ἴδιο ἐκεῖνο τοῖχο, πίσω ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔκειτο τὸ πτώμα τῆς συζύγου μου. Καὶ τότε, ὦ τότε! Ὁ Θεὸς ἄς με συγχωρήσῃ καὶ ἄς με γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ διαβόλου!

Δὲν εἶχεν ἀκόμη τελειώσει ἡ ἠχώ τοῦ κτυπήματος, ὅποτε μιὰ φωνὴ ἀπήντησε, φωνὴ μεσ' ἀπ' τὸν τάφο. κατ' ἀρχὰς βραχνὴ καὶ τρέμουσα, σὰν κλάμμα μικροῦ παιδιοῦ, καὶ ἔπειτα δυνάμωσε σὰν μιὰ κραυγὴ, ἓνα ξεφωνητό, ἓνα ταίριγμα δυνατὸ, παρατεταμένο, ὑπερφυσικὸ, ἓνα βρυχηθμό, ἓνα οὐρλιασμα φρίκης καὶ θριάμβου, τόνοι ποῦ μόνον μέσα ἀπὸ τὴν κόλασι μποροῦν νὰ βγοῦν καὶ μόνον σατανικὴ φαντασία νὰ ἐφεύρῃ!... Εἶναι τρέλλα νὰ περιγράψω τὸ τί αἰσθάνθηκα ἐκείνη τὴ στιγμὴ. Εἶδα μόνον ὅτι οἱ ἀστυνόμοι ἐκρήμνισαν τὸν τοίχον καὶ ἐκεῖ μπροστά μου ἐφάνη τὸ πτώμα τῆς γυναικῆς μου, σχεδὸν ἐν ἀποσυνθέσει, καὶ ἐπάνω στὸ ἔκεφάλι τῆς, με δλάνοικτο κατακόκκινον στόμα, με ἓνα καὶ μόνον μάτι γεμάτου φλόγα καὶ φωτιά, κάθονταν τὸ κατηραμένο ἐκεῖνο ζῶον, ποῦ ἔγινε αἰτία νὰ γίνω δολοφόνος, καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ προδοτικὴ φωνὴ με παρέδιδε τότε στὸ δῆμιον! Εἶχα ἐγκλίση μέσα στὸ μνήμα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, τὴν ΜΑΥΡΗ ΓΑΤΑ!

(Παράφρασις)

ΠΑΞ

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

III

Ὁ Σοφοκλῆς δὲν ἦτο μόνον ὄρατος εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλ' εἶχε καὶ σῶμα ὄραιον ὡς προσέπων, ἰδοὺ δὲ ἡ ἀπόδειξις. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ ποιητὰὶ ἐλάμβανον μέρος εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν δραμάτων (ἔργων των). Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ὁ Σοφοκλῆς ὑπεδέχτο τὸ

πρόσωπον γυναικὸς ἐρημίζετο δὲ διὰ τὸ μέρος τῆς ἡρωίδος παρθένου Ναυσικάης: ὑπεδέχθη τὸ μέρος τῆς Ναιυσικάης παίζων τὴν σφαίραν με τοὺς συντρόφους τοῦ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ Ὑπεδύθη δὲ τόσον ἐπιτυχῶς ὥστε ἀπαντες οἱ Ἀθηναῖοι ἐθαύμασαν τὴν καλλιτεχνικὴν ἀρμονίαν τῶν κινήσεών του καὶ τὴν ὄμοιαν στάσιν του. Ἴδου ἄνθρωπος κατορθώσας νὰ συνενώσῃ πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ συνενωθῆ, ἀφοῦ εἶχε κεφαλὴν καὶ καρδίαν μεγάλου κλλιτέχνου καὶ μεγάλου μουσικοῦ, εἶχε καὶ σῶμα τελείου ἀθλητοῦ καὶ ἐκ περισσοῦ τὴν χάριν τῆς Ναυσικάης.

Πρὸς τοῦτοις ὑπῆρξεν ὄχι μόνον μέγας δραματικὸς ποιητῆς, ἀλλὰ καὶ ἔξοχος πολίτης. Πολλοὶ φρονοῦσιν ὅτι ὁ ποιητῆς δὲν εἶναι ἱκανὸς εἰς τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ νὰ κάμῃ ποιήματα. Οἱ ἀρχαῖοι δὲν τὸν ἐνόμιζον ἀνίκανον, οἱ Ἕλληνες παρεδέχοντο ὅτι ὁ Αἰσχύλος ἦτο πυγμαῖος, καθὼς καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρα, ὁ περιώνυμος Μίλων ὁ Κροτωνιάτης φονεύσας ταύρον διὰ τῆς πυγμῆς του, καὶ ὅτι ὁ Σοφοκλῆς ἦτο τέλειος ἀθλητῆς. Παρεδέχοντο ἐπίσης ὅτι ὁ καλὸς ποιητῆς δύναται νὰ εἶναι ὡσαύτως καὶ ἀριστος πολίτης. Ὁ Σοφοκλῆς: ὑπῆρξε τοιοῦτος, ὥστε πολλάκις ἀνέλαβε δημοσίαν θέσιν καὶ μάλιστα δις ἐξελέγη στρατηγός, καὶ πράγματι ἀνεδείχθη καλὸς στρατηγός. Ἐξεστράτευσεν μετὰ τοῦ Κίμωνος ἐναντίον πειρατῶν, νομίζω καὶ τοὺς ἐνίκησε. Καὶ ἐσύρετε διατὶ τῷ ἐνεπιστεύθησαν τὴν ἀρχιστρατηγίαν; Ἡμεῖς οἱ μεταγενέστεροι τὸ εὐρίσκομεν γελοῖον, ἀλλ' ἀπατώμεθα τὰ γεγονότα δικαιοῦσι τοὺς Ἀθηναίους. Τῷ ἐνεπιστεύθησαν τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιστρατηγοῦ ὡς ἀμοιβὴν τῆς ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπιτυχῆς διδασκαλίας τῆς Ἀντιγόνης του.

IV

Καίτοι γέρον ὁ Σοφοκλῆς, κατέλαβε καὶ ἄλλην δημοσίαν θέσιν αὐτὴν τὴν φοράν, ὑπηρεσίαν ἱερατικὴν, ἔνεκα τῆς ἡλικίας του, τῆς ἐμβριθείας του, τῆς σπουδαιότητός του. Ἄν ἦτο σοβαρὸς ἄνθρωπος, τοῦλάχιστον ἡ συνανατροφή του ἔκαμνε ἐντύπωσιν ἀνθρώπου φαιδροῦ καὶ ἀγαπητοῦ, ὁμιλοῦσε ὅπως ὁμίλων οἱ συνδιαλεγόμενοι τοῦς τερπνοὺς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος, ἡ ὁμιλία του ἦτον ἔκτακτος ἐγνωρίζε πῶς νὰ ὁμιλῇ καὶ δι' αὐτὸ ἦτο περιζήτητος καὶ ἀγαπητός. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἠγάπα τὸ φροῖον.

Ὁ Σοφοκλῆς εἶχεν ἐκ τῆς πρώτης γυναικὸς του Νικοστράτης πολλὰ τέκνα ἐκ τῶν ὁποῖων ὁ μεγαλύτερος υἱὸς ὀνομάζετο Ἰσφῶν καὶ ὑπερηφανεύετο διὰ τὴν μεγαλοφυίαν καὶ τοὺς θρισύμβους τοῦ πατρὸς του, οὐχ ἦτον ὁ Ἰσφῶν δυσηρηστέστη βλέπων τὸν πατέρα πλησιάζοντα τὸ 60ον ἔτος τῆς ἡλικίας του νὰ ἐρωτεύθῃ γυναῖκα πολὺ νεωτέραν του ὀνομαζομένην Θεορίδα ἀλλὰ μεμορφωμένην καὶ ποιητρίαν καὶ καλὴν μουσικόν, ἀλλὰ ξένην (ἀλλοδοσπῆν). Ἐξ αὐτῆς λοιπὸν ἀπέκτησεν ὁ Σοφοκλῆς, υἱὸν ὀνομαζόμενον Ἀριστίωνα καὶ αὐτὸς πάλιν εἶχεν υἱὸν τὸν ὁποῖον ὀνόμασε Σοφοκλῆ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ πάππου του, καὶ ὁ ὁποῖος ἔγινε δραματικὸς συγγραφεὺς περιώνυμος, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Σοφοκλῆς νεώτερος». Αὐτὸς ἔδωκεν εἰς τὸ θέατρον καὶ ἐδιδάχθη τὸ τελευταῖον δράμα τοῦ Σοφοκλέους «Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ». Ὁ Ἰσφῶν προσεβλήθη βλέπων τὸν πατέρα του νὰ ἀναδεικνῆ τὸν νεώτερον υἱὸν του Ἀριστίωνα, υἱὸν ἀλλοδοσπῆς ὡς ὅμοιον με τοὺς ἄλλους. Προσεκάλεσε τὸν πατέρα του ἐνώπιον τῶν φροῖτων ἵνα τὸν καταδικάσωσι εἰς ἀπαγόρευσιν τῆς διαχειρίσεως τῶν οἰκειῶν καὶ τῶν εἰσοδημάτων τῆς πόλεως. Τὸ δικαστήριον συνῆλθε, συνέστη δὲ ἀπὸ τοὺς γεροντιότερους τοῦ λαοῦ, τοὺς ἰσχυροὺς καὶ πλουσίους ἐμπόρους, καὶ ἀπὸ ἀπλοῦς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ὅλοι ἦσαν σύμφωνοι νὰ τὸν δικάσουν μετ' εὐθύτητος. Ἦκουσαν τοὺς λόγους τοῦ υἱοῦ, καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Σοφοκλέους ν' ἀπολογηθῆ εἶπε τὰ ἑξῆς μόνον. Ἴνα ἀφαιρήσῃτε τὰ δικαιώματα ἀνθρώπου τινός, πρέπει νὰ ἀποδείξῃτε ὅτι ὁ νοῦς του εἶναι ἀσθενής. Θὰ σὰς ἀναγνώσω λοιπὸν μέρος ποιήμοτός τινος τὸ ὁποῖον πλησιάζω νὰ τελειώσω διὰ τὸν νέον διαγωνισμὸν, καὶ ἀπὸ τὴν συνέθειαν θὰ ἐνοήσῃτε ἂν ὁ νοῦς μου ἀσθενῇ. Καὶ ἀπήγγειλεν ὁ Σοφοκλῆς ἐν τῶν ὄρατοιτέρων μερῶν τοῦ Οἰδίποδος ἐπὶ Κολωνῷ, ἔξοπως ἀποδείξῃ ὅτι εἶχε τὰς φρένας σφας.

Ἦάντες οἱ δικασταὶ ἤκουον ἐκπεπληγμένοι καὶ συγκινημένοι μέχρι δακρύων, ἀναφημύσαντες δὲ ἀπεφάνθησαν ὅτι ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος εἶναι ἱκανὸς νὰ δοξάσῃ οὕτω τὴν πατρίδα του ἔχει τὸ

δικαίωμα να καταλέγηται μετὰ τῶν συμπαικτῶν του. Ὁ Σοφοκλῆς ἀπὸ τὴν ἀπὸ τῶν ἄλλων, ὁ δὲ υἱὸς του ὁ ὁποῖος τὸν παρέστησε πρόσχημα, ἐγνωρίσθη ὡς ἀνάξιος νὰ εἶναι Ἀθηναῖος.

V

Ὁ εὐτυχὴς οὗτος ἄνθρωπος, ὁ καλὸς οὗτος πολίτης ὑπῆρξεν ποιητὴς δραματικὸς ὅσον εὐφυὴς ὅσον καὶ τέλειος. Τὸ ἐπιβεβαιῶνουν οἱ σχολιασταὶ καὶ οἱ Ἀλεξανδρινοὶ κριτικοί. Ἀναφέρουσι ὅτι ἀφῆκεν 123 τόμους θεατρικῶν ἔργων, ἔλαβε δὲ τὸ πρωτεῖον εἰκοσάκις στεφανωθεὶς καὶ ἑσσαροκοντάκις τὸ δευτερεῖον οὐδέποτε δὲ ὡς τρίτος, ἐπῆρξε δὲ καὶ ὑπάρχει ὁ ἐκλεκτὸς ποιητὴς τῶν Ἀθηναίων. Περιέργως εἶναι ἡ ἱστορία τῆς πρώτης του νίκης 28 ἐτῶν ἦτο, ὅτε διηγωνίσθη πρὸς τὸν Αἰσχύλον, εἰς περιστάσεις αἱ ὁποῖαι πολὺ ἐλύπησαν τὸν γέροντα ποιητὴν, ἀλλ' ἐπλήρωσαν χαρὰς καὶ ὑπερηφανίας τὴν καρδίαν τοῦ πρωτοπείρου ποιητοῦ.

Ἄντι νὰ ἐκλέξη τοὺς κριτὰς κατὰ τὸ σύνθημα, ὁ ἄρχων ὑπεχώρησε νὰ τοὺς ὑποδείξῃ, ἐπαφελήθη τῆς περιστάσεως καθ' ἣν ὁ Κίμων καὶ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἤρχοντο νὰ προσφέρωσι θυσίας εἰς τὸν Βάκχον πρὸς τιμὴν τῆς νίκης τὴν ὁποῖαν ἐκέρδησαν κατὰ τῶν πειρατῶν, καὶ διότι ἐπανέφερον τὰ ἱερὰ ὁστὰ τοῦ ὀνομαστοῦ Θησέως νικητοῦ τοῦ Μινωταύρου.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ τροπαιοῦχοι τοὺς ὁποῖους ὁ ἄρχων ἐπεθύμει ὡς κριτὰς οὗτοι δὲ οἱ στρατηγοὶ ἀπένειμαν τὸ βραβεῖον ὄχι εἰς τὸν γέροντα Αἰσχύλον τὸν Μαραθωνομάχον ὡς γνωρίζετε, ἀλλ' εἰς τὸν νέον Σοφοκλῆν ὁ ὁποῖος ἀντιπροσώπευε τὴν νεότητα καὶ Ἀθηναϊκὴν χαρὰν, κατὰ τὴν εὐχαριστίαν τῆς Σαλαμῖνος. Ὁ γέροντος ποιητὴς ἐλυκλήθη πολὺ, ἀλλὰ φανείσθητε ὁποῖα μέθη ἐπλημύρησε τὴν καρδίαν τοῦ νέου ποιητοῦ, νὰ διορισθῇ ἀνώτερος τοῦ Αἰσχύλου ὑπὸ τῶν στρατηγῶν καὶ ἀρχηγῶν, οἵτινες διὰ δευτέραν φοράν ἐσώζον τὴν πατρίδα καὶ οἵτινες ἐπανέφερον τὰ ὁστὰ ἑνὸς τῶν ἀρχαιοτάτων ἡρώων, τοῦ περιφήμου Θησέως, νικητοῦ τοῦ Μινωταύρου.

Ὁ Σοφοκλῆς ἀνεγνωρίσθη καὶ ἔμεινεν ὁ ἐκλεκτὸς τῶν Ἀθηναίων πρῶτον διότι ἀντισπερίνετο καλύτερα πρὸς τὰ αἰσθητά καὶ τὰς κρίσεις των καὶ ὡσαύτως διότι προσέθηκε νέον τι

εἰς τὰ τελειωμένα ἔργα τοῦ Αἰσχύλου προήγαγε μεταρρυθμίσεις καὶ προσόδους εἰς τὴν δραματικὴν τέχνην. Καὶ κατὰ πρῶτον ἑαυτὸν νὰ κάμῃ τὰς ἐναμένους τετραλογίας. Τοῦ Αἰσχύλου καὶ ἡ Ὀρέστεια, τὰ τρία ἔργα, αἱ τρεῖς τραγωδίαι, ἐσυγκρατοῦντο ὅλα ἑαυτῶν εἰς μίαν ἀπέραντον τραγωδίαν εἰς τρεῖς πράξεις τὸ τοιοῦτον ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ ὁ Αἰσχύλος μετὰ πολυάριθμα πρόσωπα ἡμῶν θεῶν ἢ θεῶν τοὺς ὁποῖους ἀνεβίβαζεν εἰς τὴν σκηνήν.

Ὁ Σοφοκλῆς μετεχειρίζετο πρόσωπα μὴ ἐπιβλητικὰ πλησιέστερα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἐφρόνει ἀδύνατον νὰ περιλάβῃ ὅλα τὰ στοιχεῖα, ὅλας τὰς ἀποχωρούσας τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα παρελαμβάναν εἰς τὸ ἔργον του, διεξοδικὴν τραγωδίαν εἰς τρεῖς μεγάλας πράξεις. Ἐχώριζε λοιπὸν εἰς τρεῖς διαφόρους πράξεις καὶ ἐγένοντο τρία διάφορα μέρη ξένα πρὸς ἄλληλα καὶ τὰ συνεπλήρων μετὰ σατυρικὸν δράμα.

Ἡ τετραλογία δὲν ἦτο πλέον τεμάχιον πλημμελές, ἀλλὰ τεχνικόν. Οὕτω λοιπὸν μετεχειρίζετο ὡς πρόσωποι τοὺς ἡμιθεοὺς καὶ ἡρώας, ὁ Σοφοκλῆς τὰ κατέστησε πλέον ἀνθρώπινα, γὰρ ἐπλησίασε πρὸς ἡμᾶς. Ἐμελέτησεν ἀρκετὰ τὴν ψυχολογίαν τῶν αἰσθημάτων ἀνέλυσε τὰς ἐλαχίστας διαφοράς, ὅπου ὁ Αἰσχύλος δὲν ἠδυνήθη νὰ εἰσχωρήσῃ.

Καὶ ὁμοίως αὐταὶ αἰ ψυχολογικαὶ ἀναλύσεις δὲν τὸν παρέσυραν νὰ μετεχειρισθῇ γλώσσαν σχολαστικὴν ἐνδεικτικὴν ἕνεκα πολλῆς λεπτότητος.

Τὸ ὄψος τοῦ Σοφοκλέους ἦτο πάντοτε συγκεκριμένον καὶ ἀρκετὰ κεχρωματισμένον, πολλάκις δὲ μετὰ πολλὴν ἐλευθεροστομίαν μάλιστα οὐσιολόγος ὄχι ὅσον, ὅσον τοῦ Αἰσχύλου. Δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ Σοφοκλῆς καὶ τοὺς διαλόγους του εὗρισκε συχνὰ πορίσματα νὰ ἐφαρμοζῶνται μετὰ τὴν ἐπιστήμην του, καὶ προσόντα τὰ ἐξῆς, νὰ ὑπαινίττηται τὴν μέθην τοῦ Αἰσχύλου ἢ καὶ τὴν μέθην τῆς θεῖας ἀλλαγίας, μέθην τοῦ διθυράμβου. Ὁ Αἰσχύλος, ἀπεφάνθη, ὅτι κάμνει συχνὰ ὠραία πράγματα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί κάμνει. Καὶ ἤρθε ὡσαύτως τὸ πόρισμα, τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ πολὺ καλὰ τὰς τρεῖς Ἑλληνικὰς τραγωδίας.

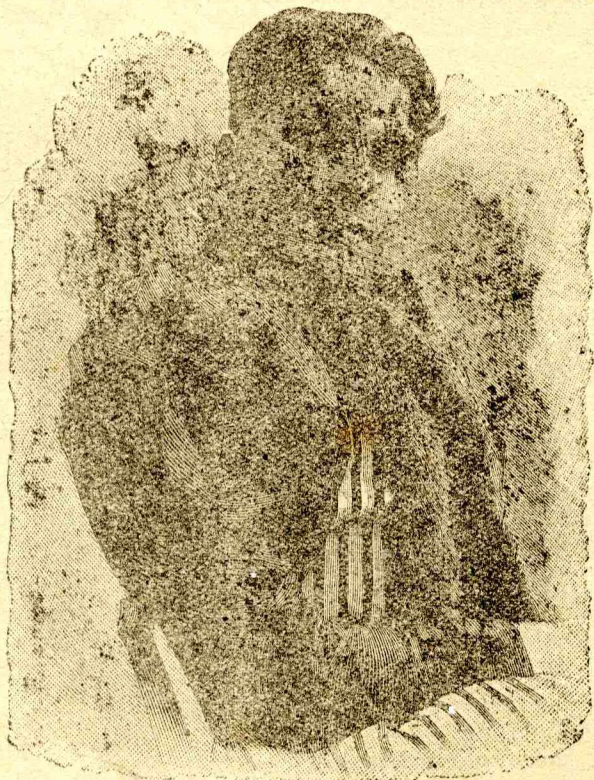
Ὁ Αἰσχύλος παρουσιάζει τοὺς ἡμιθεοὺς, ὁ Σοφοκλῆς προσπαθεῖ νὰ παρουσιάσῃ τοὺς ἀνθρώπους ὅπως εἶναι, καὶ ὁ Εὐριπίδης τοὺς παρουσιάζει ὅπως εἶναι.

Εἰς τὸν Σοφοκλῆ παρατηροῦμεν τὸ πεπρωμένον. Ἀλλὰ δὲν εἶναι πλέον τὸ κύριον στοιχεῖον καὶ ἡ οἰκονομία τοῦ δράματος ὅπως εἰς τὸν Αἰσχύλον. Εἶναι στοιχεῖον, ἐναντίον τοῦ ὁποῖου ὁ ἀνθρώπος ἀγωνίζεται, παλαίει.

Ἡ ἀνθρῶπινη θέλησις ἐπιφαίνεται. Ὁ ἀνθρώπος προσπαθεῖ δοκιμάζει νὰ καθυποτάξῃ τὸ πεπρωμένον, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει πάντοτε, σχεδὸν ποτὲ δὲν κατορθῶναι νὰ εἶναι νικητὴς διότι τὸ πεπρωμένον εἶναι ἀνώτερον ὄλων. Ἀλλ' ὅταν κινήθῃ ἡ τύχη τὸν βοηθεῖ διὰ τῆς θελήσεώς της, ἡ ἰδέα κακῶς διηθύνει.

Ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Σοφοκλέους ἔχει ὡς χαρακτηριστικὸν τὴν τέρψιν, τὸν ρυθμὸν, τὴν μετριότητα, εἶδος εὐλιβείας καὶ φιλοκαλίας, ἡ ὁποία δὲν ἀπαντᾷ ποσῶς εἰς τὸν ὑπὲρ γκον Αἰσχύλον καὶ ἡ ὁποία ἐχρῶσται νὰ δώσῃ τὴν τέρψιν εἰς τοὺς Ἀθηναίους. Αὕτη ἡ ἀρμονία ὄλων αὐτῶν τῶν φράσεων ἔκαμε τὸν Σοφοκλῆ νὰ εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς ποιητὴς καὶ νὰ εἶναι μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 90 ἐτῶν, ἀπέθανε πράγματι εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν μετὰ τὸν ὠραϊότερον θάνατον, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ φαντασθῇ δραματογράφος. Ἀπέθανε δὲ ἀπὸ χαρὰν, παριστάμενος εἰς τὸν τελευταῖον θρίαμβον δεχόμενος τὸν τελευταῖον στέφανον, τὸν ὁποῖον ἐκέρδησεν ὡς δραματογράφος. Εἶναι ὠραῖον 28 ἐτῶν πρωτόπειρος νὰ νικήσῃ τὸν Αἰσχύλον καὶ νὰ ἀποθάνῃ 90ης ὅτε ἦτο καὶ πάλιν νικητὴς. Ἐμεινε δημοφιλὴς καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς Ἀθήνας. Δις ὧν πολλὰ παραδόσεις ἴδου μία ἐξ αὐτῶν. Ὅτι οἱ ναῦται εὐρίσκοντο ἐν τρικυμιώδει θαλάσῃ, εἰς ἑξ αὐτῶν ἀπήγγειλε ὕμνον τοῦ Σοφοκλέους καὶ ἡ τρικυμία κατεπαύετο. Ἄλλη παράδοσις ὁ Ἀσκληπιὸς θεὸς τῆς ἰατρικῆς θέλει νὰ κατέβῃ εἰς τὴν γῆν ἵνα ἴδῃ πῶς ἔχουσιν οἱ ἀσθενεῖς. Κατέβη καὶ ἐκοιμήθη μίαν νύκτα εἰς τὸν πλέον ἐνάρετον καὶ ἀξίον νὰ τὸν φιλοξενήσῃ αὐτὸς δὲ ὁ ἀνθρώπος ἦτο ὁ Σοφοκλῆς

Ὅποτε ὁ Λύσανδρος ἐκυρίευσεν τὴν πύλιν τῶν Ἀθηναίων ὄνει-

Ἡ μεγάλη ἰταλὶς ἠθοποιὸς
Ἐλεονώρα Δουῆ.

ρεύθη ότι θα παύσουν αι νίκαι του εάν δέν αποδώση τιμὰς ἀμέσως εις τὸν τελευταῖον ἀποθανόντα ἡμίθεον, καὶ ἠρώτησε ποῖος ἦτον ὁ ἀποθανὼν ἡμίθεος;

Ὁ Σοφοκλῆς τὸν ἀπεκρίθησαν. Τότε ἔκτισε περιέρημον τάφον ἴδρουσε τὸ ἀγαλμά του καὶ ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἐξῆς ἐπιτάφιον.

« Ἀτλώσου ἠσυχῶς ὦ κισσὲ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Σοφοκλέους καὶ κρῦψέ τον ἐν ἠσυχίᾳ ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκιάν σου νὰ ἰδῇ ἀνθούντα ἀπὸ δλα τὰ μέρη τὰ ἀγαπητὰ ρόδα, καὶ δπου τὸ κλῆμα βαρὺ ἀπὸ τὰς σταφυλὰς ἐναγκαλίζεται τὸ μνημεῖον μὲ τὰς ἐκτάκτους βότρους αὐτοῦ διὰ νὰ τιμηθῇ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ μελωδικὴ σοφία τοῦ ἀγαπητοῦ ποιητοῦ ἀπὸ τὰς Μούσας καὶ Χάριτας.

(J. Richerpin)

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΣΗΛΘΑΡΗ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ὡ λιγερόκορμες ἰτιές, ὦ φουντωτὰ ἄνθρωπια,
τῆς νύχτας ἠσικιοὶ μακρῖνοί, ἀρλοφνητὰ μαγνάδια
τῶν φαντασμάτων τῆς νυχτός, ὦ βρούσες σμαραγδένιες,
ὦ ἐλατόσκεπα βουνά, περήφανοὶ διαφέντες

τῆς σμερδατωῆς πλατόκαμπης ἐρημωμένης χώρας,
δεχτήτε με! Σιμώνω σας στήν τραγικὴ γαλήνη
τῆς μαυροφόρετης νυχτιάς. Ἀνατριχίλλες σπέρνω
στὶς στρογγυλόσταχτες δροσιές ποῦ χάνονται τὴ μέρα.

Τὰ μαυροπούλια σκιαζονται στ' ἀγριωπό μου διάβα.
Σκορπῶ τρομάρες, κλάματα, ἀπελπισμοὺς καὶ ἀντάρες·
καὶ ἄσπλαχνα ἐγὼ μισῶντας σας, καταπατῶ τὰ πλήθια,

Ἀνέμελος γιὰ τοὺς καημοὺς, τὰ μαῦρα δάκρυα
— Ἀλήθεια! —

Ποῦ χύνονται ἄπειρα γιὰ μέ, — στρωσίδια νὰ περάσω. —
Ἐλμαι ὁ ἀφέντης τοῦ καιροῦ, τὸν κόσμον θὰ χαλάσω!

1918.

ΣΙΜΟΣ ΦΑΝΑΣ

ALFRED DE MUSSET

ΣΟΝΝΕΤΟ ΣΤΗΝ Κ. ΜΕΝΕΞΙΕ

Ὅταν μιὰ μέρα βροχερὴ, κάποιον πουλὶ τοῦ κάμπου
ρίχνει στήν τύχη μιὰ φωνὴ μέσ' στὸ χαμένο δρόμο,
τ' ἄγνο τ' ἀηδόνι, σκεφτικὸ, μιὰ ἀπάντησι' τοῦ δίνει,
μακρὰ ἀπ' τὰ βάρθρα τῶν δασῶν, μέσ' ἀπ' τὴ φυλλωσιά του.

Τέτοιων λογιῶν ἀκούστηκε μέσα σου κ' ἡ φωνὴ μου.
Καὶ μ' ἀπαντᾷς μ' ἀγαπητὰ καὶ ποθητὰ μας λόγια.

Μοῦ δώρησες τὴ χάρι αὐτὴ ποῦναι γλυκεῖα καὶ αἰώνια,
καὶ αὐτὸ τ' ἄγνὸ καρδιάγγελο ποῦ τὸ ποθοῦσα χρόνια

Ἦσουν ἐσὺ λοιπόν; Ἐσὺ;! Τόσο ὁμορφη καὶ ἀθώα,
ποῦ μοῦ μιλοῦσες γιὰ καημοὺς καὶ γιὰ μελαγχολίες;
— Ἴσως καὶ μὲ ἡ καρδοῦλά μου νάτανε ῥαγισμένη.

Τὸ ν' ἀγαπᾷς τὸ κάθε τι δέν εἶναι παρὰ τρέλλα.
Ποῖος θὰ μᾶς φέρη πίσω ἐδῶ, τᾶν δια τῆς Ὀρφηλίας
ἀπ' δπου τᾶγρια κύματα τὴν ἔχουν ἀφηρημένη;

1918.

ΣΙΜΟΣ ΦΑΝΑΣ

Ἡ Μεγάλῃ γαλλίς ἠθοποιὸς
Σάρρα Βερνάρ.

ΠΡΩΙΝΗ ΣΚΗΝΗ

Αἰθούσα εὐάρεστος. — Ὁ κύριος 45 περίπου ἐτῶν ἐξηπλωμένος εἰς τὸ σαχνισοῦ κεντρίζει καὶ διαβάζει ἐφημερίδα. Ἡ κυρία 38 ἐτῶν εὐειδής, ἀνθηρὰ, ἀποτελειώνει πρὸ τοῦ κατόπτρου τὴν κόμμωσίν της.

Ἡ κυρία. — Τώρα πρέπει νὰ ἐπέμβουμε ποῦ εἶναι τὸ κακὸ στήν ἀρχή του. Ἀλλά... ποῦ σὲ ἀφήνει αὐτὴ ἡ γαζέτα!

Ὁ κύριος (ἐξακολουθεῖ νὰ διαβάξῃ ἀκουστά) «Τότε οἱ δύο ἀλλήτῃ ἀδηγήθησαν σιδηροδρόμοι εἰς τὰς κεντρικὰς φυλακάς...

Ἡ κ. — Βέβαια τὴν ἐφημερίδα σου, ὡσάν... Ἀλλὰ τί γίνω τὰ λόγια μου; γιὰ σένα τὸ συμφέρον τοῦ παιδιοῦ σου δέν ἔχει περισσοτέρην ἀξίαν ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ διαβάξεις τώρα...

Ὁ κ. (ἐξακολουθεῖ νὰ διαβάξῃ) — «Τότε προσελθοῦσα ἡ ἐλλογμωπότη διευθύντρια τοῦ Ζαπτεῖον δ-νὸς Εὐδαλίας Ἀδάμ προσεφέρθησεν αὐτοῦς ἐγκλητικώτατα... (κατ' ἴδιον) Ἐλα Παναγία μου! Τί δουλειὰ εἶχε ἡ κ. Ἀδάμ εἰς τὰς φυλακάς! ὅ,τι φτιάξῃ γράφουν πλέον αἱ ἐφημερίδες...

Ἡ κ. — Δὲν γράφουν ὅ,τι φτιάξῃ ἐσὺ τὰ μεροδεύεις. Ἀφῆσε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἀκουε αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω. Ἐχθὲς δέν κοιμήθηκα πάλι ὄλην τὴν νύχτα. Ὅλο ἀνσοτέναζε. Σὲ τὸ λέγω καὶ σὲ τὸ ἐπαναλαμβάνω μὲ τὸν ἐπισημότερον τρόπον τὸ παιδί εἶναι ἐρωτευμένο... (κλαυθμηρίζουσα) Ἀχ Θεέ μου! τί θὰ κάμωμε!

Ὁ κ. — Τί θὰ πῆ τί θὰ κάμωμε. Εἶναι ἐρωτευμένος;
Ἡ κ. — Μὰ πόσες φορές σὲ τὸ εἶπα. Ἀχ ἐσὺ τὰ ρωτᾷς ὄλα. Ἐγὼ τὰ προσεῖδα, τὰ ἠσθάνθη...

Ὁ κ. — Καὶ μὲ ποῖαν εἶναι ἐρωτευμένος παρακαλῶ;
Ἡ κ. — Νὰ μὲ τὴν Μαρίκα τοῦ Στρατῆ. Ἐκεῖνη τὴν...

Ὁ κ. — Ἐκεῖνο τὸ φουσικάκι! Βρὲ τὸν κατεργάρη!! Μὰ ἔχεις ἀποδείξεις γιὰ αὐτό; ὄχι ὑποθέσεις καὶ λόγια.

Ἡ κ. — (ἀπνευστί) Βεβαιότατα. Προχθὲς ἀκόμη τοὺς ἐπισαῶ καὶ κρυφομιλοῦσαν στήν πόρτα της καὶ χθὲς στήν ἐσπερίδα της κ. Πισίκα, φαρμάκηκαν μὲ τὰ μάτια τους καὶ ὄλο μαζί

ἐχόρευαν. Πρὸ πάντων δὲ ἔπεσε στὰ χέρια μου ἡ ἀλληλογραφία.
Ἐπειδὴ δέ...

Ὁ κ. — Βρὲ τὸν μασκαρᾶ!..

Ἡ κ. — Ναί, δῶσε τὸν καὶ ἄλλα κοσμητικὰ ἐπίθετα!
Εἶμαι βεβαία ὅτι κατὰ βάθος τὸν ἐπιδοκιμάσεις, ἢ μᾶλλον τὸν
χαίρειςαι. Ὅλοι οἱ ἄνδρες ὁμοιάζετε. (Μετ' ὀργῆς ἀντὶ τὰ κα-
τεξαστήσῃς μὲ τὰς ἀτασθαλίαις τοῦ υἱοῦ σου, δὲν ἐπάρχει ἀμφι-
βολία, ὅτι ἐσὺ θὰ καμαρώνης διὰ τὸ succès του. Ὅλοι οἱ ἄνδρες
ὁμοιάζονται (κλαίονσα) καὶ ἐμεῖς αἱ ταλαίπωροι, τὰ ἀσθενῆ πλά-
σματα πίπτομε θύματά σας! χρι...

Ὁ κ. — Οὐ γὰρ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τὰ πράγματα γίνονται
τραγικά! (ἀφήνει τὴν ἐφημερίδα καὶ κατεβάζει τοὺς πόδας του
ἀπὸ τὸ ἀνάκλιτρον τοῦ σαχρिसαριού.) Γυναικοῦλά μου! ἔλα μὴν
κλαῖς! ἔλα θὰ σὲ εἰπῶ κᾶτι, ἔλα κάθησε κοντά μου...

Ἡ κ. — Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶθε τέρατα, ὅλοι εἶθε ἀπαταιῶ-
νες! (τὰ λέγει αὐτὰ διακοπιμένη ὑπὸ λυγμῶν καὶ σφογγίζουσα
τὰ δάκρυά της, πληθαίνει ὅμως σιγά-σιγά πρὸς τὸν σὺζυγόν της)

Ὁ κ. — Ἐλα χρυσὴ μου! ἔλα κάθησε (τὴν συλλαμβάνει μὲ
ἀμφοτέρους τὰς χεῖρας καὶ τὴν καθίζει ἐπὶ τῶν γονάτων του.)
Μὰ τί ἐννοεῖς μὲ αὐτὰ; Ὁ Τοῦτος σκοπεύει νὰ τὸ γελᾷ τὸ κο-
ρίτσι;

Ἡ κ. — Ὁχι! (κλαίονσα) αὐτὰ τὰ λέγω γιὰ σένα μόνο, ποῦ
δὲν ἐννοεῖς νὰ φροντίσῃς γιὰ τὸ παιδί σου καὶ μᾶς τὸ ἐξελάγισσε
ἐκεῖνο τὸ βρωμιοκόριτσο, ποῦ...

Ὁ κ. — Ποῦ δὲν ἔχει χρήματα ἴσως; Ἄλλ' αὐτὸ μίπως
μὰθ ἐμπόδισεν ἐμᾶς νὰ ζήσωμε μὲ ἔνεσιν καὶ μάλιστα καὶ νὰ
σχηματίσωμεν καὶ περιοσίαν;

Ἡ κ. — Ὁχι δὲν ἐννοῶ αὐτό, ἀλλά...

Ὁ κ. (θωπεύων τὴν κόμην της) — Βλέπεις λοιπὸν ποῦ δὲν
ξέρεις τί λές! Μπερδεύεις τὰ ζητήματα ὅπως καὶ ἐγὼ προηγου-
μένως τὰς εἰδήσεις τῆς ἐφημερίδος. Τὸ παιδί ἀγαπᾷ. Τί νὰ κά-
νομε; Τί ἠμποροῦμεν νὰ κάνομε;

Ἡ κ. — Ἄλλὰ εἶναι μικρὸς ἀκόμη, μόλις εἴκοσι ἐτῶν.
Ἐμᾶς ἀκόμη δὲν ἄρχισε ν' ἀγαπᾷ καλὰ-καλὰ!

Ὁ κ. — Μίπως ἐννοεῖς νὰ ζουλεύομε τὸ παιδί μας;

Ἡ κ. — Οὐφ ἄφησέ με, θὰ χαλάσῃς τὰ μαλλιά μου.

Ὁ κ. — Γιὰ θυμίσου πόσο νέοι ἀγαπήθηκαμε καὶ ἐμεῖς!
(τὴν φιλεῖ, ἐνῶ ἐκείνη κάτω νέυει, τὸν περιβάλλει μὲ τοὺς βρα-
χιόνάς της καὶ ἀκουμβᾷ τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὅμου του.) Τί
νέοι ποῦ ἀγαπήθηκαμε καὶ ἐμεῖς! Καὶ ὅμως, ὅταν στρέψω τὸ
βλέμμα μου στὸ παρελθὸν καὶ ἴδω τὸν τρισεννενταχτισμένο βίον, ποῦ
περάσαμε, χρυσὴ μου γυναίκα, ἡ καρδιά μου πάλλει ἀπὸ ἀγα-
λίαν καὶ εὐλογῶ τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμήν ποῦ σὲ πρωτογνώρισα
(μὲ συγκίνησιν, τὴν ὁποῖαν δυσκολεύεται νὰ συγκρατήσῃ) καὶ
τόρα, τόρα ποῦ φθάσαμε στὸ κατώφλι τοῦ φοβεροῦ χειμῶνος, ποῦ
θὰ μαράνημῃς στὰ σπλάγχα μας ὅλα ἐκεῖνα τὰ χρυσᾶ αἰσθήματα,
δὲν σὲ φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ἀπεριόριστη παρηγορία νὰ βλέπομε τὴν
ἀγάπην μας νὰ δεικνύεται στὸν ἔρωτα τοῦ παιδιοῦ μας; (Δούον-
ται μὲ τὰ δάκρυά των, φιλιοῦνται εἰς τὰ χεῖλη καὶ πίπτει ἡ ἀδελφία.)

I. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΕΚΟΚ

Ἀπέθανε πρὸ τινος ἐν Παρισίοις εἰς ἡλικίαν 86 ἐτῶν, ὁ γάλλος μου-
σουργὸς Κάρολος Δεκὸκ, ὁ πολὺς συνθέτης τῶν πεταχτῶν καὶ χαριτωμέ-
νων ὀπερετῶν: La fille de Madame Angot, Giroffé-Girofla, le petit Duc,
Le jour et la Nuit, Le cœur et la main κ.λ.π., τῶν ὁποίων αἱ τρεῖς πρῶ-
ται ἀληθινὰ ἀριστουργήματα, διακρίνονται διὰ τὸν πλοῦτον τῶν μοτίβων
των καὶ τὴν χάριν των.

ALOYSIUS BERTRAND

Η ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΜΟΝΤΠΑΖΟΝ

Ἡ σιλάβα ἔβαλε στὸ λακωτὸ τραπέζι ἓνα βάζο λούλουδα,
καὶ ἔστειλε τὶς κέρινες λαμπάδες, ποῦ οἱ ἀντανάκλασές τους κυ-
μάτωναν μὲ κόκκινα καὶ κίτρινα ἰσακίσματα τοὺς μεταξοτοῦς
μπερτέδες, στὸ προσκεφάλι τῆς ἀρρωστης.

«—Λὲς νᾶρθη, Μαρίκα;»

«—ὦ! κοιμηθῆτε, κοιμηθῆτε λιγάκι! κυρία.»

«—Ναί, θὰ κοιμηθῶ σὲ κομάτι, γιὰ νὰ ὄνειρευτῶ, γιὰ νὰ
τὸν ἀπολάβω στὴν αἰωνιότητα.»

Ἀκούστηκε κάποιος νᾶνεβαίνῃ τις σκέλες.

«— Ἄχ! νᾶταν ἐκεῖνος!» ψιθύρισε ἡ ἐτοιμοθάνατη χαμογε-
λῶντες· καὶ ἡ πεταλοῦδα τῶν τᾶφων φτερούγιζε στὰ χεῖλη της.

Ἦταν ἓνας ὑπηρέτης ποῦ ἔφερνε ἀπὸ μέρος τῆς βασιλίσσας
στὴ δούκισσα ζαχαρωτά, πισκότα καὶ λίξερ, σ' ἓναν ἀργυρὸ δίσκο.

«— Ἄχ! δὲν ἔρχεται! εἶπε μ' ἀποκοιμένη φωνή, δὲ θᾶρτη!

«Μαρίκα, δόξμου ἓν ἀπ' τὰ λούλουδα αὐτά, νὰ ἀναπνεύσω
νὰ τὸ φιλήσω γιὰ τὴν ἀγάπην ἐκεῖνου!»

Καὶ τότε, σφαλῶντας τὰ μάτια, ἔμεινε ἀκίνητη...

Εἶχε πεθάνει ἀπ' τὴν ἀγάπην, δίνοντας τὴν ψυχὴν της στὴ
μυρωδιὰ τοῦ ζουμπουλίου.

1918

ΣΙΜΟΣ ΦΑΝΑΣ

OSCAR WILDE

ΔΟΡΙΑΝ ΓΚΡΕΜ

(Συνέχεια.)

II

Ἐξαφνα ὁ ζωγράφος φάνηκε στὴ θύρα τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τοὺς
ἔγνεψε νὰ πάνε μέσα. Σηκώθηκαν καὶ οἱ δύο χαμογελῶντας καὶ τράβη-
ξαν ἄργα κατὰ κεῖ. Δύο πρασινέλευκες πεταλοῦς φτερούγιζαν γύρω
τους καὶ ἐπάνω στὴν ἄπειρα ποῦ ἦταν στὴν ἄκρην τοῦ κήπου μιὰ κίχλα
ἄρχισε νὰ κελαιδῇ.

«Εἶσαι εὐχαριστημένος ποῦ μ' ἐγνώρισες;» ρώτησε ἔξαφνα ὁ Χέρην
κοιτάζοντας τὸν κατόματα.

—Ναί χαίρομαι πολὺ ποῦ ἔκαμα τὴν γνωριμία σου. Ἄλλὰ ἄρα γε
αὐτὴ ἡ χαρὰ θὰ διαρκέσῃ γιὰ πάντα;

—Γιὰ πάντα! Τί τρομερὰ λέξεις! Ἀνατριχίλλω ὅταν τὴν ἀκούω. Οἱ
γυναῖκες ἀγχοῦν τόσο νὰ τὴν μεταχειρίζονται καὶ καταστρέφουν κάθε
εὐδύλλιο. Ἐπειδὴ προσπαθοῦν νὰ τὸ κάμουν νὰ διαρκέσῃ αἰώνια. Καὶ ἔ-
πειτα εἶναι μιὰ λέξις ποῦ δὲν ἔχει καμιά σημασίαν· ἡ μόνη διαφορὰ με-
μᾶς αἰσθηματικῆς ἰδιοτροπίας καὶ ἐνὸς ἰσοβίου πάθους εἶναι ὅτι ἡ ἰδιο-
τροπία διαρκεῖ ὀλίγο περισσότερον. Τὴ στιγμήν ποῦ ἐμπαιναν στὸ ἐργαστή-
ριο ὁ Γκρέην τὸν ἄγγιξε ὀρθὰ στὰ χεῖρα;

—Τότε εἶπε, προτιμῶ ἢ φιλία μὲς νὰ εἶναι μία αἰσθηματικὴ ἰδιοτρο-
πία— καὶ κατακοκκίνησε γιὰ μιὰ τόσην του τόλμην. Ἐπειτα ἀνέβηκε ἄσπην
ἔδρα καὶ ἔξαναπῆρε τὴν πόζαν του.

Ὁ Χέρηνστρώθηκε σὲ μιὰ καλαμένια πολυθρόνα καὶ τὸν παρακολου-
θοῦσε προσεχικά. Ἡ βουρτσιὰ ποῦ ὀρητικὰ τρεβοῦσε ὁ ζωγράφος ἐπά-
νω στὸ καναβάτσο ἐτάραξε μόνο τὴ σιγαλιὰ ποῦ βασίλευε μέσα στὸ δώ-
μάτιο. Ποῦ καὶ ποῦ ὁ Χόλγορδ ἔκαμε λίγα σήματα πίσω γιὰ νὰ καμαρώ-
σῃ τὸ ἔργο του ἀπ' ἀλέργα. Ἡ χρυσὴ σκόνη χοροπηδοῦσε ἀνάμεσα εἰς
λοξῆ; ἀχτίδες ποῦ εἰσχωροῦσαν ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ θύραν καὶ σ' ὅλα πάνω
πυκνομαζωμένα ἐπικέθονταν τὸ βαρὺ ἄρωμα τῶν ρόδων.

Μετὰ ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας ὁ Χόλγορδ σταμάτησε καὶ κοίταξε ἐπίμο-
να πρῶτα τὸν Δόριαν καὶ ὕστερα τὴν εἰκόνα κατσουφιασμένος καὶ δαγκά-
νωντας τὴν ἄκρην τοῦ πελωρίου πινέλου του. Τελείωσε εἶπε τέλος καὶ ἔφου
ἔσκυψεν ἔξωθεν τὸ ὄνομά του μὲ χρυσὰ γράμματα στὴν ἀριστερὰ τῆς ἄκρην.

Ὁ Δ. Χέρην ἔμεινε καὶ ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸ πορτραῖτο. Χωρὶς ἄμ-

φιλολία ήταν ένα θαυμάσιο έργο τέχνης, έμοιαζε καταπληκτικά με το πρωτότυπο.

—Αγαπητέ μου — είπε, τὰ θεριότατά μου συγχαρητήρια. Είναι τὸ ἑμορφότερο πορτραίτο τῆς ἐποχῆς μας. «Δόριαν ἐλάτε καὶ δῆτε το καὶ οἰεῖς».

‘Ο νέος ξαφνίστηκε σὺν τὸν ξυνοῦσαν ἀπὸ κανένα ὄνειρο. Στ’ ἀληθινὰ τελεώσας; ψιθύρισε ἐνῶ κατέβαινε ἀπὸ τὴν ἔρα.

«Εἶναι ὀλότελα τελειωμένο» εἶπε ὁ ζωγράφος. «Καὶ σήμερα ἐπόξαρεις ἔξοχα. Σοῦ εἶμαι καθυποχρωμένος». «Τὸ ἔτι ἐπόξαρεις καλὰ σήμερα τὸ χρεωστὴς σὲ μένα. Ἐ, Δόριαν;

‘Ο Δόριαν δὲν ἀπάντησε ὁλλὰ πέρασε νοθερὰ ἔμπροστὰ ἀπὸ τὴν εἰκόνα. Μόλις ὅμως τὴν εἶπε καὶ τὴν ἀντίκρουσε ἀδιάφορα τὰ μάγουλά του ἐκοκκίνισαν ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ τὰ μάτια του πλημμύρισαν ἀπὸ χαρὰ σὺν τὴν ἀναγνώριζε τὸν ἑαυτὸ του γιὰ πρώτη φορά. Στάθηκε ἀκίνητος ἀπὸ τὸν θαυμασμό του κάπως ἀμυδρὰ ἀνυλαμβάνονταν πῶς ὁ Χόλγορδ τοῦ μιλοῦσε ὁλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὸ τί ἔλεγε. Ἡ ἰδέα τῆς ὁμορφιάς του τοῦ ἤλθε σὺν μιᾷ ξαφνικῆ ἀποκάλυψις. Ποτέ του ὡς τότε δὲν τὴν εἶχεν αἰσθανθεῖ. Τὰ κομπλιμέντα τοῦ Χόλγορδ τοῦ φαίνονταν πῶς ἦταν κατάλληλες ὑπερβολές ἐνὸς ἄλλου καὶ γιὰ τοῦτο τὰ ἄκουε, ἐγελοῦσε καὶ τὰ ξεχνούσε. Ὑστερα ὅμως γινώρισε τὸν Χέρνη καὶ ἄκουσε τὸν παρὰβλο πανηγρο κό του γιὰ τὰ νεῖατα μετὰ τὴν τρομερῆ προειδοποίησι γιὰ τὴν βραχύτητά τους. Τὰ λόγια του ἔκεινα τὸν εἶχαν συνταράξει καὶ τότε ποῦ στέκουσαν καὶ παρατηροῦσε τὴν ὁμορφιὰ του ὅλη ἡ ἀλήθεια τῆς περιγραφῆς ἐκείνης ἀνέλαμψε μέσα στὸ νοῦ του. Μὰ θὰ ἤρχονταν μὲ μέρη ὅταν τὸ πρῶτον οἰκουμένο καὶ ζωηρότερον, τὰ μάτια του θολὰ καὶ ἄχρωμα, μὲ μέρη ὅπου τὸ σῶμά του θάχανε τὴ λιγερὰδα του καὶ τὰ χεῖλη του τὴν κοκκινάδα τους καὶ τὸ χρυσὸ τὸ χροῶμα θάφρευε ἀπὸ τὰ μαλλιά του. Ἡ ζωὴ ποῦταν νὰ πλάσῃ καὶ νὰ μορφώσῃ τὴν ψυχὴ του θὰ ἀσχίμιζε τὸ σῶμά του. Θὰ γίνονταν ἀπαίσιος φριχτὸς καὶ ἀποτρόπαιος.

(ἀκολουθεῖ)

Μετ. Ν. ΚΑΑ.

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΟΥ ΜΟΝΠΑΝΣΙΕ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

(συνέχεια)

—Ὡστε ἐπρόδωσες τὴν Νανσί.

—Ἄ ἔχι! Αἰθένητα, ἀγαπῶ πάντοτε τὴν Νανσί.

—Τότε λοιπόν;

—Σὰς ἐξυπηρετῶ ἐὼν προσπαθῶ ν’ ἀγαπηθῶ ὑπὸ τῆς δουκίσσης.

—Διαφέρει τότε; ἄς ὁμιλήσωμεν ἕως σοβαρῶς.

—Πότε ἐφθάσατε;

Χθὲς βράδην. Ὁ γέρον Ἄρδουινὸς εἶχε εἰδοποιηθῆ. Ἐκρέμασεν ἕνα κλάδον εἰς τὸ παράθυρον καὶ ὅταν ἐφθασεν ἡ δούκισσα τὸν ἀντελήφθη.

—Καὶ πῶς τὴν ἤρεν ὁ Ἄρδουινός;

—Ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀντιληφθῆ ὅτι αὐτὸς εἶναι εἰς ἐκ τῶν ἐνεργωτέρων Οὐγκενότων.

—Ἐχει καλῶς! Ἐκ πόσον προσώπων ἀποτελεῖται ἡ ἔσכולουθία τῆς;

—Εἴμεθα δὶς μόνον. Ἡ Δούκισσα ἐφθασεν ἐδῶ χωρὶς πομπῆν. Θέλει νὰ διέλθῃ μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν εἰς τὸ Μπλοὰ χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῶν. Ἀπόψε θὰ συνδιαλεχθῆ μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Γκίς.

—Ὅτιω λοιπὸν εἴθε δύο μετ’ αὐτῆς

—Ναί, ἐγὼ καὶ ὁ μικρὸς ὑπηρετῆς τὸν ὁποῖον ὁ κόμης; Ἐρρικ Δεκεβερ καὶ οἱ φίλοι του ἐβασάνισαν.

—Θὰ τοὺς ἔγαπῶ λοιπόν.

—Τοὺς μισεῖ ὅσον καὶ ἐμέ.

—Καὶ ποῦ εἶναι ἡ δούκισσα;

—Ἐπάνω. Κοιμᾶται.

—Θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἰδῶ κοιμαμένην. Ἄλλ’ ἄς εἶναι. Τώρα θέλω νὰ ἰδῶ τὸν κ. Ἄρδουινόν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ γέρον τις εἰσῆλθε. Κυρωμένος καὶ κάσιχος εἶχε τὸ βλέμμα ζωηρότατον. Ὁ Γασκῶνος ἠγέρθη, τὸν προῖπάντησε καὶ γνωρίζων ὅτι ἦτο κοφῶς δὲν τοῦ ὠμίλησε.

—Ἐὼν ὁ κύριος θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ θὰ γνωρίσῃ τοὺς θεσαστρούς μας εἶπεν ὁ γέρον.

—Πηγαίνωμεν εἶπεν ὁ Γασκῶνος.

Ἄφου ἔκαμνε νύκτα πρὸς τὸν Ραούλ νὰ παρτιμεῖν, ἐξῆλθον ἄμφότεροι καὶ διεκθόντες μίαν παρακειμένην αἰθουσαν ἤντιξαν ἐτέραν θύραν αὐτῆς ἡ ὁποία ὠδήγει εἰς σκοτεινὴν κλίμακα, τὴν κλίμακα τῶν ὑπογείων ἀναμφιβόλως.

Ὁ Ἄρδουινὸς ἤρχισε νὰ κατέρχεται πρῶτος κρατῶν ἐν μίμνον κηρίον διὰ νὰ φωτίσῃ τὴν κάθοδον αὐτοῦ καὶ τοῦ Γασκῶνου.

Κατήλθον περίπου ἐξήκοντα βήματα καὶ εὐρέθησαν πρὸ διαῖθρου ὑπογείου. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου τούτου ὑπῆρχε θύρα σιδηρὰ μετέσσαρα κλειθρα.

Αἱ τρέμουσαι χεῖρες τοῦ γέροντος κατέρωθσαν ἐν τούτοις νὰ ἀνοίξουν τὴν θύραν μετὰ τὰ μεγάλα κλειδιά τὰ ὁποῖα ἔφερε μαζί του, καὶ ὁ Γασκῶνος ἐστάθη ἐκπληκτος. Εὐρίσκειτο πρὸ εὐρυτάτου ὑπογείου εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν ἐγκατεσπαρμένα χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ νομίσματα.

—Δὲν ἀριθμήσαμεν ποτέ, εἶπεν ὁ Ἄρδουινός, ἀλλὰ ἰθὺ ἀνέρχονται περίπου εἰς εἴκοσι ἢ τριάντα χιλιάδας φράγκων, καὶ ἐπὶ τούτοις εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὑπόγειον.

Ὁ Γασκῶνος τὸν ἠκολούθησε καὶ ἕσπερον ἐπανεκλείσασαν ὀπισθὴν των τὴν τρίτην αὐτῶν θύραν ὅπως καὶ τὰς προηγουμένας.

VII

Ἦτο ἡ δεκάτη ὥρα. Ὁ βασιλικὸς ἀντιθέλαμος ἦτο πλήρης ἀθλικῶν Ἄνεμένετο νὰ ἐξυληθῆ ὁ βασιλεὺς.

Ὁ Κελὸν καὶ ὁ Σχόμπεργ συνδιελέγοντο χαμηλοφῶνως ἰστάμενοι πρὸ ἐνὸς παραθύρου.

—Αὐτὸς ὁ καλὸς Μοξερὸν, εἶπεν ὁ Σχόμπεργ ἔφερε τὴν θύελλαν μ’ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τῆς νεαρᾶς κόρης. Ὁ βασιλεὺς κατεκλίθη εὐθυμὸς καὶ μὲς ἔστρεψε τὴν ῥάχην.

—Ὁ βασιλεὺς ἔκαμνε καλῶς, ἀπήντησεν ὁ Κελού, προκειμένου περὶ ἀνθρώπων ὅπως οὗ, ὁ Δεπερνὸν καὶ ὁ Μοξερὸν οἱ ὁποῖοι ἔχετε τὴν μανίαν νὰ ἀνησυχῆτε φιλησίχους ἀνθρώπους εἰς ὥρας νυκτερινὰς χέριν τυχοδιωκτικῶν σκοπῶν.

—Ἐεῖρεῖς ὅτι αὐτὸς ὁ λυσσασμένος Γασκῶνος θὰ μας σκότωνε ὅλους τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

—Συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ βασιλέως, εἶπεν ὁ Κριγιόν.

—Εἶδες τὸν Μοξερὸν σήμερον τὸ πρωί;

—Πέρασε κακὴν νύκτα. Ἡ κεφαλὴ του εἶναι σοβαρὰ πληγωμένη τὸν κατέχει δὲ καὶ πυρετός.

Ἐνθ’ συνωμίλευν οὕτως ἠκούσθη θόρυβος, προετοιμασία διὰ τὴν ἐγερσιν τοῦ βασιλέως ὁ ὁποῖος εἶχε ξυπνήσει.

Αὐὸ ὑπηρετὰ ἐσπευσαν εἰς τὸν βασιλικὸν κοιτῶνα. Ὁ Κελού ὅστις ἦτο συνέως καὶ πρῶτος θαλαμηπόλος, τοὺς ἠκολούθησε.

Ἐρρικὸς ὁ Γ’ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἔλαβεν ἀνά χεῖρας προσευχητῶν ὀν διὰ νὰ ἀγαγῶσῃ ὁτιω; εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ κάμῃ κάθε πρωί. Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ὑπηρετὰ ἴσταντο εὐλαβῶς ἐνώπιον του καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς προσευχῆς ὁ Κελού πρῶτος ἔχειρῆτα τὸν βασιλέα, κατόπιν ὁ Σχόμπεργ καὶ ἠκολούθουν οἱ ἄλλοι ὑπηρετὰι.

Τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὁ Δεπερνὸν δὲν ἐτάλμησε νὰ παρουσιασθῆ, ὁ Μοξερὸν ἦτο κλινῆτης καὶ ὁ Σχόμπεργ φρόνιμος Γερμανὸς ὅπως ἦτο, ἦτο εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς ἀναμονῆς.

Μόνον ὁ Κελὸν ἐνεκατῶν καθηκόντων του ὡς πρῶτου θαλαμηπόλου δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ τὴν μετὰ τοῦ βασιλέως συνάντησιν. Οὐχ ἦττον ἐγένετο καλῶς ἔκτος ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

—Καλημέρα ἀγαπημένε μου, τοῦ εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Πῶς πέρασες νὴν νύκτα;

—Κακῶς Μεγαλειότατε.

—Ὅπως κ’ ἐγώ. Δὲν ἐκκοιμήθηκα καθόλου ἀλλ’ ἤμουν βυθισμένος εἰς σκέψεις, καὶ νομίζω ὅτι ἦρα τὸ μυστικόν, τὴν αἰτίαν δηλ. ὅλων τῶν καταστροφῶν ποῦ μαστίζουν τὴν ἀνθρωπότητα, ὅλων τῶν δεινῶν τὰ ὁποῖα ἀνατρέπουν τὰς αὐτοκρατορίας.

—Διάβλεψ’ ἀνέκραξεν ὁ Κελόν, Ἡ Μεγαλειότης σας λοιπὸν ἦρε ὅλην αὐτὴν τὴν αἰτίαν;

—Ναί. Ἡ πρώτη αἰτία ὅλων τῶν κακῶν διὰ τὸν ἀνθρώπον εἶναι ἡ γυναῖκα· αὐτὸ τὸ ἐδύνατον ὄν, τὸ πονηρόν, τὸ πλήρες προσποιήσεως, καὶ ἀναιδείας!

(Συνέχεια).

Τιμή έκαστου ἀριθμ. Γρ. 3.

Έγγραφοί: Έτήσιοι . . .	Γρ. 120
Έξάμηνοι . . .	» 65
Τρίμηνοι . . .	» 35

Τιμαί συγκαταβατικά δια καταχωρήσεις ἀγγελιών κοινωνικών ή άλλων' ἀπευθυντέον εις τὰ γραφεῖα μας Γαλατά, Γυ υξέκ-Κολδιρήμ, ἀρ. 3.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

—Βεβαίως θά έχωσ ιδέαν πόσον ευεργετική είναι ή βροχή. Έγώ όμως όταν έβλεπα ότι δέν έχω όρβρέλλαν, ότι ή περυνιή μου έγινε ήδη κομμάτια· ότι γαλότσες αδύνατον να προμηθευθώ έστω και άν πωλήσω τό σπιτίμου· έγώ πού ένοιωθα τά νερά να μπαίνουν στα πόδια μου και ή βροχή στον λαιμό μου, ήρχισα να άμφιβάλλω δια τήν άφέλειον της βροχής.

—Αυτίσημάνει ότι έσαι πολυ έγωιστής· ρίχνεις τά πράγματα μόνον από τό κέρδος ή τήν ζημίαν, από τήν ενόχλησιν ή τήν ευχαρίστησιν πού σε προσένοιν. Έν ή έπρεπε...

—Άφησε τήν φιλοσοφίαν και άφησέ με και μένα να τελειώσω. Σου έλεγα λοιπόν ότι είχα όμφισβολίαν περί της ευεργετικότητας της βροχής, άστερα από δσα ύπέφερα με τός διαρκείς αυτός βροχός. Ευτυχώς άνέλαβε να με έξαγάγη της άπάτης μία έταιρεία...

—Γεωργών ή λουστρατζήδων, πιστεύω.

—Δέν τό βρήκες! Είναι ή έταιρεία τών Δέρκων. Έως τώρα ποτέ δέν έφρόντισα να μάθω άν βρέχη και άν από τό κεραμιδιά μας τρέχουν νερά στο δρόμο από τά μουσολούκια. Τέρα πού ή έταιρεία τών Δέρκων κόπτει τό νερό 5 ή 6 ήμέρας τήν έβδομάδα, άλλο δέν είχα παρά να ρωτώ άν βρέχη και να στήνω κυβάδες κάτω από τό μουσολούκια του δρόμου για να μαζέσω νερό. Συγχρότως δέ δέν παύω να όμολογώ τήν ευεργετικότητα της βροχής. Φαντάσου άν δέν έβρεχε τί θα συνέβαινε εν τήν πόλιν μας. Ένα ποτήρι νερό έπωλείτο προς 1 γρόσι, ένα μπουκάλι μισής όκάς 2 γρόσια ή 100 παράδες. Ένας κουβάς 15 ή 20 γρόσια· έκέρα και τό νερό του πηγαδιού έπωλήθη ό κουβάς προς 5 γρόσια

Όλα αυτό θά έτιμάντο εις τό πενταλάσιον εις τό δεκαπλάσιον ίσως και τότε θα έπροτιμούσαμεν όλοι άντι νερό να πίνωμεν έξαφνα συμπάνια ή Μαδέρι ή Μποςδω, ό άλκολισμός θα έκαμε θραύσιν και...

—Θά έπήρχετο ή συντέλεια του κόσμου.

—Μήν τό γελάς· φαίνεται έου να είχες άφθοιο νερό· ξεύρεις τί θα πη να διψάς και να μην έχης να πιής; Έγώ τό έπαθα και άν δέν ήταν ή βροχή, θα είχαμε λυσισιάξει όλοι.
* Ωστε όπως έννοιεις πολυ καλά...

—Μάλιστα, μάλιστα. Άλλοτε είχαμε ζήτημα ψωμιού μόνον, τώρα έχομεν ζήτημα νερού ή μάλλον ζήτημα ψωμιού (ξερου) και νερού. Έτσι όμως όπως πώμε...

—Γρήγορα θα έχομε και άλλο όκόμε σοβαρώτερον. Τό ζήτημα του άέρος. Θα ευρεθώ κανένας τρόπος να στερηθώμεν και αυτό. Αυτό έχει ό τόπος μας. Ν· διής θα ιδευσθώ καιμά έταιρεία του άέρος υπάρχουν πολλοί τοιαύται άλλ' αυτή θα είναι ειδικιωτέρα, ή όποια θα μάς κόψη τόν άέρα και θα μάς άφήση να πεθάνομεν από άσφυξίαν. Να διής ότι θα συμβή και αυτό.

ΑΝΙΑΝΔΡΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΛΗΣΤΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ Κ. Ν. ΛΟΡΙΑΔΑ

Θήμα άγρίας επιθέσεως προς λήστευσιν έγινε εν μέσω Σταυροδρομίου και κατά τός 9 περίπου μ. της παρελθούσης Κυριακής ό ήμέτερος διαχειριστής κ. Ν. Λοριδάς. Έν ή άνήρχετο από της όδου Άγά Χαρόμ προς τόν Ίσιον Δρόμον του Πέραν, μόλις εισήλθεν εις στενήν πόροδον όπισθεν της όδου Πρύσης, έλλοχεύοντες δολοφόνοι έπετέθησαν κατ' αυτού και τή κατέφεραν 3 ή 4 τραύματα δια της λαβής της ειχειλόχης τός σοβαρά, άστε ό άτυχής συνεργάτης μας έρεινεν άπνοος σχεδόν.

Οι έπιτεθέντες έλήστευσαν έπειτα αυτόν και έτραπέτευσαν χωρίς να έννοηθώσιν. Τόν δέ τραυματίσθέντα μετέφερον εις τό τουργικόν νοσοκομείον όπου έλαβε τός πρώτος περίθαλψεις· ή θέσις αυτού είναι σοβαρά, ύπεπτεύουσα δέ οι Ιατροί ότι έπήλθεν έσωτερική αιμορραγία. Ευτυχώς εν τώ μεταξύ έπήλθε κάποια καλύτερευσις και τήν έπομένην ήδυνήθη να τραλισή λέξεις τινός, μόλις όκνοτός γενομένης. Έν τούτοις έχομεν τήν έπιπέδα ότι ό προσφιλής φίλος και ονβροηθός εις τό έργον θέλει τοχέας άπ ελθε εις τήν οικογένειάν του και εις τόν «Κόρμεν» από του έπου τόν αιμοβέρος άπεσπασθη δια της δολοφονικής άνοπειρας της παρελθούσης Κυριακής.

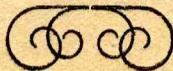
ΑΝΑΤΟΙ

Τήν 8ην Νοεμβρίου άπεβίωσεν εις Τσαντώ της Σηλυβρίας εν έκ τών διακεκριμένων μελών αυτής ό Δημήτριος Κρωνας Κεχαγιάς.

Τήν άπόλειαν ταύτην έθρήνησαν οι κάτοικοι της κομποπόλεως, διότι εν τώ προσώπω του μεταστάντος εξέλιπεν εις έθνικός παράγων, τόν όποτον έτίμα ή προς πάν έθνικόν και φιλογενές δρασιν και πρόθυμος έξυψηέτησις.

Δραστήριος και ένάρετος ύπηρξε πρότυπον πολίτου, καθ' όλον δέ τό στάδιόν του ως έμπορού προβάτων και γεωργού άληθές υπόδειγμα τιμού άνθρώπου.

Τά θεσμά συλλυπητήριά μας [εις τήν σκληρώς δοκιμασθεισαν οικογένειάν του και τούς λοιπούς συγγενείς.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΜΕΛΙΣΣΑ»

Του άρίστου τούτου περιοδικού δια παιδία και έφήβους έξεδόθη και ό έβλομος αριθμός με ύλην έκλεκτήν, άρμολιωτάτην δια τήν ηλικίαν δια τήν όποίαν προορίζεται. Τό συνιστώμεν θερμότατα εις τούς κηδομένους της άρτίας και ένοπρεπούς παιδεύσεως τών τέκνων των.

«ΜΑΤΡΑQUE»

Έν τώ τήν τίτλον τούτον έξεδόθη μετά τήν παύσιν του «Argus» νέον περιοδικόν φιλολογικόν υπό τήν διεύθυνσιν του φίλου συνεργάτου μας Κον Jean Ellé. Συνιστώμεν θερμώς τήν άνάγνωσίν του από όλους, όσοι γνωρίζουν τήν γαλλικήν.

«ΛΟΓΟΣ»

Όντω όνομάζεται νέον φιλολογικόν περιοδικόν έκδιδομένον εις δημοτικήν γλώσσαν υπό τήν διεύθυνσιν τών κ. κ. Ο. Μπεκέ και Λ Πρασίνου και έχων πολλούς αξιώσεις. Όλοι αι αξιώσεις όμολογουμένως δέν ικανοποιούνται υπό του πρώτουάριθμού, έλπίζομεν όμως όστι έπόμενοι αριθμοί, θα παρουσιασθώσιν άρτιώτεροι και γνωρίζομεν ότι ή έλπίς μας αυτή δέν θα διαψευσθώ. Όσον άφορῃ τόν πρόλογον, τός εν αυτό ήκτεθειμένος ιδέας και τήν καλλιτεχνικήν και άλλην ιδεολογίαν του άνέλαβεν ό έκ τών συνεργάτων μας κ. Μ. Καλόγωμος να εκθέσθ από του προσεχούς αριθμού τός κρίσεις του.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

—Χαιτή! Ένα δαίξικο και ένα μικροσκόπιον.

—Τί έγινε!

—Περίδρομος· για να δω τό ποτήρι σου άν έχει μέσα τίποτε.

—Νίτσα μου έχεις κλειστή τήν πόρτα· τώσ δια να μη σε ένοχλοσιν τά κουκούπια!

—Ναι Νίκο μου αλλά δι' έσέ έξαιρετικώς εντε entrée libre.

• ΚΟΚΚΙΝΟΜΥΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Σ. Φόαν. Ένταίθα. Σας ευχόμεθα ταχείαν άνάρρωσιν· όπως βλέπετε συνεμορφώθημεν με τά γασφόμενά σας. Άναμένομεν νέα σας.

Κον Γ. Ενεπ. Ένταίθα. Όσον άφορῃ τήν άγγελίαν σας ενείνην δέν ενιοήσαμεν—και τό όμολογοϋμεν— περί τίνος πρόκειται· μάς ρώφετε τί έννεείτε; Σας ευχαριστοϋμεν δια τήν σινεργασίαν σας.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ

ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ο ΙΑΤΡΟΣ

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

Άναπλωτής άρχιχειρουργός τών Έθνικών Νοσοκομείων.

ΤΡΙΤΗ, ΠΕΜΠΗ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ 2-6 Μ.Μ. ΠΕΡΑΝ, ΟΔΟΣ ΙΜΑΜ ΑΡ. 18

ΤΥΠΟΣ ΜΑΚΡΙΑΟΥ-ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΓΑΛΑΤΑ